

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515010184
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2515010184.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci obžalovaného Ing. P. X., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 17.7.2019 č.k. 2T/49/2015-606, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4.6.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Ing. P. X., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 17.7.2019 č.k. 2T/49/2015-606 bol obžalovaný Ing. P. X. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 25.11.2014 v čase asi o 12.25 hod. v Piešťanoch na ulici Holubyho viedol ako vodič v smere od ulice Hoštáky motorové vozidlo zn. Mercedes Benz GL 500, EČV: TT 363DR, vybavené automatickou prevodovkou, pričom sa plne a riadne nevenoval vedeniu motorového vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, pričom po tom, ako s vozidlom so zapnutým motorom zastavil v protismere pri ľavej strane cesty oproti areálu IV. Základnej školy na Holubyho ulici č. 15, s vozidlom prudko vyštartoval, ľavou prednou časťou vozidla narazil do ľavej prednej strany tam stojaceho osobného motorového vozidla zn. Jeep Cherokee, EČV: PN 337CD, od tohto sa s ním vedením vozidlom odrazil do kovového zábradlia oddeľujúceho vozovku od chodníka a vchodu areálu základnej školy, ktoré vozidlom prerazil a narazil do chodcov A. V. a P. V., pričom poškodená A. V. následkom toho utrpela zranenia - viacúrovňovú zlomeninu dolnej čeľuste s posunutím úlomkov, zlomeninu VII. a VIII. rebra vpravo s posunutím úlomkov, vnútroklbové trieštivé zlomeniny oboch píšťal v jej hornej tretine na nosnej vonkajšej ploche s posunutím úlomkov, zlomeninu dolnej časti vretenej kosti vpravo s posunutím úlomkov a zlomeninu pod hlavičkou IV. záprstnej kosti pravej ruky bez posunutia úlomkov s celkovou dobou liečenia najmenej 3 mesiace a poškodený P. V. nasledovné zranenia - otras mozgu ľahkého charakteru, pomliaždenie nosa s krvácaním z nosných prieduchoch, zlomeninu rebier VI. - IX. vľavo s ľahkým posunutím lomných línií, zlomeninu hlavičky ihlice v oblasti kolena vľavo bez posunutia úlomkov a pomliaždenie ľavého predkolenia vpredu s podkožným krvným výronom s celkovou dobou liečenia do 42 dní, čím Ing. P. X. porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno c) zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Za to mu bol uložený podľa § 157 odsek 2 Trestného zákona, za použitia § 36 písmeno j), § 37 písmeno h), § 38 odsek 2, § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona obžalovanému bol výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložený a podľa § 50 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona mu súd určil skúšobná doba na 1 (jeden) rok. Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona obžalovanému súd uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokolvek druhu v cestnej premávke vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodených A. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko Z.. Q. č. XXXX/X, X. a P. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko Z. Q. č. XXXX/X, X. odkázal so svojimi nárokmi na náhradu škody odkazujú na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania obhajca uviedol nasledovné (citácia):

„Mám za to, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná moja vina a súd ma mal spod obžaloby oslobodiť, ako to urobil rozsudkom zo dňa 29.11.2017.

Po zrušení pôvodného rozsudku okresného súdu a vrátení veci z Krajského súdu v Trnave, okresný súd vo veci doplnil dokazovanie. Z tohto, ďalšieho, vykonaného dokazovania nevyplývajú také nové závery alebo poznatky, ktoré by umožňovali okresnému súdu rozhodnúť v absolútnom protiklade so svojím pôvodným rozhodnutím.

Ďalším vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že:

- pravá noha obžalovaného sa mohla samovoľne zosunúť na pedál akcelerátora (výpoveď Ing. Q.),
- pri náraze Mercedesu do Jeepu mohla vzniknúť sila, ktorá spôsobila dodatočné zatlačenie plynového pedála (výpoveď Ing. Q.),
- pri spomalení srdcovej činnosti dochádza k porušeniu koordinácie nervovo-svalovej činnosti (výpoveď MUDr. L.),
- precitanie z bezvedomia je postupné a v stave zmätenosti (ktorý predchádza precitnutiu) je svalová koordinácia možná (výpoveď MUDr. L.),
- pri posúdení tlaku nohy na plynový pedál nie je možné brať do úvahy len váhu nohy, ale treba brať (do úvahy) váhu celého tela (výpoveď MUDr. L.),
- kardiálna synkopa prichádza náhle, bez predchádzajúcich varovných signálov (výpoveď MUDr. V.),
- svalový tonus pri kardiálnej synkope odchádza postupne (nie náhle) (výpoveď MUDr. V.),
- k zošliapnutiu pedála akcelerátora mohlo dôjsť pri obnovovaní funkcií mozgu, teda v čase, keď pacient nie je orientovaný (výpoveď MUDr. V.),
- preberanie sa z bezvedomia trvá určitý čas a u ľudí vo vyššom veku (obžalovaný mal 77 rokov) ten interval môže byť ešte trochu dlhší a v tomto stave môže prísť k stlačeniu pedála aj bez toho, aby si to pacient uvedomil (výpoveď MUDr. V.).

Z uvedeného (doplneného) dokazovania nie je zrejmé, ako mohol súd prísť k záveru, že v čase, kedy sa vozidlo pohlo vpred, už som v stave bezvedomia nebol. Navyše, tu nie je kľúčovou otázkou, či som bol alebo nebol v stave bezvedomia, ale kľúčovou otázkou je to, či som bol v tom čase príčetný, teda dokázal ovládať svoje konanie. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že nie.

Rovnako nie je správny záver okresného súdu o tom, že som si mal byť vedomý svojich zdravotných problémov. Pravidelne som absolvoval povinné lekárske prehliadky, predpísané pre vodičov motorových v mojom veku, o čom je predložený dôkaz v spise. Výrok napádaného rozsudku o vine a treste sa javí byť v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Na záver (s istým nadsadením) sa žiada ešte dodať, že pokiaľ súd má za to, že skutok som spáchal v stave príčetnosti, bolo by na mieste (vzhľadom na priebeh skutku a spôsob jeho spáchania (najmä neustále zrýchľovanie vozidla)) zmeniť právnu kvalifikáciu skutku na niektorý z úmyselných trestných činov.

Žiadam, aby odvolací súd vyhodnotil vykonané dôkazy komplexne, zohľadnil priebeh spáchania skutku a skutkový dej celkovo a spod obžaloby ma oslobodil.“

Prokurátor sa práva na podanie odvolania na hlavnom pojednávaní vzdal.

Na verejnom zasadnutí nariadenom na rozhodnutie o podanom odvolaní, zotrval obžalovaný na podanom odvolaní. Obhajca doplnil, že obhajoba má za to, že po zrušení prvostupňového rozsudku nedošlo vykonaným dokazovaním k zisteniu takých skutočností, ktoré by viedli k vydaniu nového, radikálne odlišného rozhodnutia o vine obžalovaného. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 4 Trestného poriadku odvolací súd nemôže sám

- a) uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený,
- b) uznať obžalovaného za vinného z ťažšieho trestného činu, než z akého ho mohol v napadnutom rozsudku uznať za vinného súd prvého stupňa.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný a obžalovaný ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že vo veci už raz rozhodol súd prvého stupňa a to rozsudkom zo dňa 29.11.2017, ktorým bol obžalovaný Ing. P. X. podľa § 285 písm. d) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Piešťany sp. zn. Pv 823/14/2204 z 9. júla 2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, pretože obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný. Podľa 288 odsek 3 Trestného poriadku súd poškodených A. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko Z.. Q. č. XXXX/X, X., P. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko Z. Q. č. XXXX/X, X. a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., Panónska cesta 2, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti prvému rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor a krajský súd po preskúmaní rozhodnutia k takémuto postupu okresného súdu uviedol (citácia):

„Krajský súd k vyššie uvedenému postupu okresného súdu pri ustáľovaní skutkového stavu v posudzovanej veci uvádza, že skutočnosti, ktoré súd pokladá za preukázané (resp. ktoré nepokladá za preukázané), sa javia v rozpore so správnym hodnotením dôkazov. Záver, ku ktorému ohľadom zisteného skutkového stavu a viny či nevinu obžalovaného okresný súd dospel, sa tiež javí ako predčasný.

Je potrebné stotožniť sa s názorom okresného prokurátora v tom, že súd sa nedostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre správne a zákonné rozhodnutie.

Nie je pochybnosť o tom, že skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Ku kľúčovej otázke a to otázke príčetnosti obžalovaného treba najprv uviesť, že (ako správne uviedol prokurátor), príčetnosť je jednou z podmienok trestnej zodpovednosti, a že záver o tom, či páchatel bol v čase spáchania príčetný alebo nie, nemôže urobiť znalec, ale ide o otázku právnou, kde pri posudzovaní treba vychádzať z rozhodných skutočností vyplývajúcich z uskutočneného dokazovania.

Nie je však podľa názoru odvolacieho súdu správna úvaha prokurátora o tom že posúdenie tejto otázky musí byť založené len na odborných znalostiach z odboru psychiatrie. Keďže medzi duševné poruchy, ktoré spôsobujú nepríčetnosť, patria nielen duševné poruchy dlhšieho trvania a chorobné duševné stavy, ale aj krátkodobé duševné poruchy vedomia, pokiaľ majú za následok stratu alebo zmenšenie rozpoznávacích či ovládacích schopností, je podľa názoru odvolacieho súdu v prípade takýchto

krátkodobých porúch vedomia možné založiť závery o príčinnosti obžalovaného aj na odborných znalostiach z iných odvetví z odboru zdravotníctva. Za predpokladu, že k poruchám vedomia mohli viesť iné zdravotné problémy.

Správna je ďalej úvaha o tom, že výsledky znaleckého dokazovania sú len jedným z predpokladov na vytvorenie presvedčenia o príčinnosti a musia byť hodnotené v súvislosti so všetkými ostatnými relevantnými zistenými skutočnosťami.

Aj podľa názoru krajského súdu, bolo by možné vychádzať z predpokladu, že u obžalovaného mohlo prísť k náhlemu nepredvídateľnému a krátkemu zhoršeniu zdravotného stavu obžalovaného, aj bez varovných príznakov, ku strate vedomia s následkom zníženia motorických a koordinačných schopností, prípadne s ich úplnou stratou. O zdravotných problémoch vypovedal obžalovaný, výskyt zdravotných ťažkostí so srdcom a neurologických ťažkostí v období pred dopravnou nehodou konštatoval aj znalec z odboru zdravotníctva.

Či však k zhoršeniu zdravotného stavu (v akejkoľvek podobe) v čase tesne pred dopravnou nehodou u obžalovaného skutočne prišlo, je možné zistiť len po posúdení a vyhodnotení všetkých ostatných okolností, vyplývajúcich z uskutočneného dokazovania.

Podstatným je záver znalca z odboru dopravy, ktorý aj po zohľadnení ostatných dôkazov, dospel k trom možnostiam, akým spôsobom je možné po zastavení vozidla, po ponechaní motora v chode, následne s týmto vozidlom vykonať prudký rozjazd.

Pri znalosti následkov tzv. klasickej kardiálnej synkopy u obžalovaného, prišiel znalec z odboru zdravotníctva k záveru, že je vylúčené, aby obžalovaný v stave úplného bezvedomia s úplnou stratou zmyslových a motorických schopností, bol schopný uviesť vozidlo do pohybu spôsobmi označenými v Dodatku k znaleckému posudku č. 9/2015 znalca Ing. Svetlíka číslami 2 a 3 (práve z dôvodu, že uvedené spôsoby uvedenia vozidla do pohybu vyžadujú zachovanú nervosvalovú koordináciu s podmienkou neporušeného fungovania zmyslov).

Naopak, znalec kardiológ konštatoval, že v dôsledku poruchy vedomia mohlo dôjsť k uvoľneniu brzdového pedála a následnému (po nadobudnutí vedomia) prudkému stlačeniu pedála plynu, čo spôsobilo prudké vyštartovanie volantom neovládaného vozidla.

Podľa odvolacieho súdu, je správna úvaha o tom, že ak by u obžalovaného prišlo v dôsledku kardinálnej synkopy k zástave srdca, nebol by schopný spôsobiť prudký rozjazd vozidla spôsobmi č. 2 a 3 uvedenými v Dodatku k znaleckému posudku č. 9/2015 znalca Ing. Svetlíka číslami 2 a 3.

Na tomto mieste však odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou prokurátora, že okresný súd nekriticky prevzal popis mechanizmu uvedenia vozidla do pohybu vykonaný znalcom MUDr. Daxnerom upozorňuje, že okresný súd neprevzal záver znalca v takej podobe, ako bol tento popísaný v predložennom znaleckom posudku.

Podľa záveru znalca (ku ktorému dospel aj na podklade odborného stanoviska konzultanta z odboru neurológie), pokiaľ by sa jednalo o kvantitatívnu poruchu vedomia s úplným bezvedomím, prejavilo by sa to úplnou stratou svalového napätia, teda došlo by k uvoľneniu tlaku nohy na brzdový pedál a následne k pomalému pohybu vozidla vpred. Ak by porucha vedomia trvala len zlomok sekundy alebo 1 až 2 sekundy, pri následnom preberaní sa mohol vodič zareagovať snahou silne stlačiť pedál brzdy, pričom omylom stlačil vedľa sa nachádzajúci pedál plynu, čo malo za následok prudké vyštartovanie vozidla vpred.

Odvolací súd upozorňuje, že okresný súd síce v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal z predmetných znaleckých posudkov, vo svojej úvahe sa však v konečnom dôsledku dopracoval k takej variante priebehu skutku, pri ktorej „pravá noha obžalovaného pri strate nervovo svalovej koordinácie mohla z brzdového pedála, ktorý je vyššie o 2 až 3 cm oproti pedálu akcelerátora, skĺznuť práve na pedál akcelerátora umiestnený hneď vedľa (odstup max. 8 cm) a tento pedál akcelerátora vlastnou váhou nohy pritlačiť /viď fotografie z doplnku ZP č. 9/2015 znalca Ing. Svetlíka z 8.3.2017/. To následne spôsobilo, že sa vozidlo prudko rozbehlo. Tento variant samovoľného pohybu nohy pri strate vedomia znalcom MUDr. Daxnerom vylúčený nebol a technicky zodpovedá i tomu, čo uvádzal znalec Ing. Vojtech Svetlík ako nevyhnutné minimum pre vyštartovanie vozidla. Vozidlo následne prešlo dráhu 37,3 metra, počas ktorej zo strany obžalovaného nedochádzalo k žiadnym korekciám smeru jazdy, neboli zaznamenané žiadne stopy po brzdení a vozidlo prešlo dráhu v tvare polkruhu. Ak by obžalovaný bol pri vedomí, je predpoklad, že by sa minimálne snažil korigovať smer jazdy, ak nie rovno brzdiť. Nehovoriac o tom, že obžalovaný nemal dôvod, pokiaľ bol pri vedomí, sa s vozidlom hýbať skôr než by nasadli do auta synovcove deti, lebo tie prišiel ku škole vyzdvihnúť. Nakoniec v prospech varianty o strate vedomia svedčí to, že pár mesiacov po nehode bol obžalovanému voperovaný kardiostimulátor, ktoré zdravotné problémy obžalovaného so srdcom boli objektivizované aj výsluchom znalca MUDr. Daxnera.“

Okresný súd sa nevysporiadal s tou variantou, o ktorej písal znalec a pri ktorej by v dôsledku kardiálnej synkopy došlo najprv k uvoľneniu tlaku nohy na brzdoý pedál a tým pádom k pomalému pohybu vozidla vpred. A až v prípade následného preberania sa (z úplného bezvedomia) by prišlo k reakcii vodiča, kedy by tento zareagoval snahou silne stlačiť pedál brzdy, pričom by omylom stlačil vedľa sa nachádzajúci pedál plynu. Teda pedál plynu by obžalovaný stlačal už v stave vedomia, nie v stave jeho straty.

Na druhej strane zostávajú dôvodné pochybnosti aj o priebehu deja tak ako k nemu došiel okresný súd. Správne poukázal prokurátor na rozpory vo vyššie uvedených záveroch posudkov, keď podľa znalca Ing. Svetlíka vyžaduje prudký rozjazd vozidla preloženie chodidla pravej nohy na pedál akcelarátoru a najmä jeho prudké zatlačenie. Podľa znalca MUDr. Daxnera pri strate svalového napätia príde len k uvoľneniu tlaku nohy na brzdoý pedál. Stav bezvedomia znalec popísal ako padnutie pacienta ako po údere blesku, svaly sa uvoľnia. Prudké zatlačenie sa vylučuje so stavom straty nervosvalovej koordinácie.

Je nezodpovedanou otázkou, či pri uvoľnenom svale noha, resp. chodidlo pravej nohy uvoľní tlak na pedál brzdy a či pri uvoľnenom svale nohy mohlo prísť následne k skĺznutiu chodidla nohy na pedál akcelarátoru, tak ako to ustálil okresný súd.

Podľa názoru odvolacieho súd je potrebné na odstránenie uvedených pochybností doplniť znalecké dokazovanie (tak z odboru zdravotníctva ako aj odboru cestnej dopravy), a až potom možno zistiť, či sú správne úvahy okresného súdu o tom, že chodidlo vodiča, dovtedy umiestnené a zatlačajúce brzdoý pedál, pri strate vedomia z tohto pedálu skĺzne, a či je možné, že chodidlo následne vlastnou váhou (neustále pri variante úplnej straty vedomia, v stave straty nervosvalovej koordinácie, straty svalového napätia) pritlačí pedál akcelarátoru tak, že príde k prudkému rozbehu vozidla.

Okresný súd došiel k záveru, že odstup maximálne 8 cm medzi pedálom brzdy a pedálom akcelarátoru, umožňuje „samovoľný“ zosun chodidla medzi pedálmi pri strate svalového napätia. K tejto možnosti sa však nijakým spôsobom nevyjadřili vyššie uvedený znalci.

Odvolací súd opakovane upozorňuje, že znalec z odboru zdravotníctva, pripustil ako následok straty svalového napätia len uvoľnenie brzdového pedála, nie však zosun chodidla na pedála akcelarátoru a jeho zatlačenie, resp. k tejto možnosti sa nevyjadřil. Následné zatlačenie pedálu akcelarátoru pripísal znalec omylu vodiča po následnom prebratí sa zo stavu úplného bezvedomia.

Okresný súd opomenul zohľadniť a následne sa vysporiadať aj s takými faktormi ako šírka chodidla, obuv, ktorú mal vtedy obžalovaný, s ohľadom na technickú možnosť „skĺznutia“ chodidla práve na pedál akcelarátoru. Bude pravdepodobne otázkou pre znalcov, aká sila je potrebná na zatlačenie pedálu akcelarátoru pri prudkom rozjazde auta, prípadne otázka „váhy“ chodidla, vyvinutého tlaku v prípade straty svalového napätia.

V zhode s odvolacou námietkou prokurátora odvolací súd konštatuje, že pochybnosti o správnosti záveru o výskyte kardiálnej synkopy u obžalovaného vzbudzujú aj rozpory v tvrdeniach obžalovaného, v kontexte svedeckých výpovedí a listinných dôkazov. Okresný súd sa snažil vysporiadať so vznesenými námietkami prokurátora o tendenčnosti tvrdení obžalovaného aj tým, že poukázal na to, že sa obžalovaný sťažoval na zdravotný stav, a to podľa vyjadrenia svedka V. tak, že krátko po nehode uvádzal, že mu došlo zle (doslova „udělalo sa mi špatně“). Rovnako tak mal o strate vedomia vraviť policajtom, hoci tí to nezapísali.

Uvedené tvrdenia obžalovaného však potom vylučujú, aby sa u neho jednalo o kardiálnu synkopu. Podľa znalca MUDr. Daxnera osoba pred synkopou nepocituje, že sa ide niečo diať a nepamätajú si, čo sa dialo. K zhoršeniu zdravotného stavu prichádza bez predchádzajúcich varovných signálov, je teda nepredvídateľné, a náhle. Osoby usudzujú, že boli v bezvedomí, len na podklade toho, že vidia následky - napr. ak stáli, a následne sú na zemi. Ak obžalovaný, tak ako to tvrdil svedok, uvádzal po nehode, že sa mu urobilo zle, a ak polícii uvádzal, že mal stratu vedomia, potom je spochybnené, že sa obžalovaný dostal do stavu krátkodobého bezvedomia-spôsobeného kardiálnou synkopou.

K vysporiadaniu sa okresného súdu s námietkou prokuratúry ohľadom toho, či sa obžalovaný sťažoval po nehode na zdravotné problémy, odvolací súd ešte uvádza, že podstatou námietky prokuratúry nie je „nedostatočne presné a neodborné“ vyjadřovanie sa o svojom zdravotnom stave, ale to, že či vôbec a kedy začal upozorňovať na svoje zdravotné problémy.

Ako už bolo vyššie uvedené, okresný súd sa bude musieť vysporiadať aj s otázkou, aký vplyv na trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného by mala tá varianta priebehu deja, kedy (tak ako to uviedol znalec MUDr. Daxner na č.l. 13 posudku) by v dôsledku kardiálnej synkopy došlo najprv k uvoľneniu tlaku nohy na brzdoý pedál, k pomalému pohybu vozidla vpred a až v prípade následného preberania sa (z úplného bezvedomia) by prišlo k takej reakcii vodiča, že by omylom stlačil pedál plynu (už v stave vedomia, aj keď pri porušenej koordinácii a čiastočnej zmätočnosti).

Rovnako tak je podľa odvolacieho súdu dôvodná aj námietka prokurátora k tomu, že sa okresný súd nedostatočne vysporiadal s tým, ktorá zo zdravotných diagnóz mala byť príčinou zhoršenia zdravotného

stavu. Znalec MUDr. Daxner na strane č. 16 svojho posudku uvádza, že okrem poruchy srdcovej funkcie prichádza u obžalovaného do úvahy ako príčina vzniku poruchy vedomia aj porucha funkcie mozgu spôsobená postihnutím mozgových ciev, prípadne aj mikrospánok na podklade diagnózy syndrómu spánkového apnoe. Znalec, ani okresný súd, tiež viac neobjasňovali, prečo je najmenej pravdepodobná posledná varianta, resp. aká je pravdepodobnosť výskytu jednotlivých variánt u obžalovaného v čase dopravnej nehody ako takých. Znalec totiž na strane č.12 posudku uviedol aj to, že u spomínaných kardiologických aj neurologických diagnóz, aj pri mikrospánku, prichádza k chorobným stavom náhle, nepredvídateľne, bez predchádzajúcich varovných signálov.

Podľa názoru odvolacieho súdu, po opätovnom vysporiadaní sa so všetkými vyššie uvedenými okolnosťami, bude môcť okresný súd urobiť aj prípadný záver o tom, či obžalovaný vzhľadom na zistenia znalca o jeho zdravotnom stave v období pred dopravnou nehodou, porušil aj iné ustanovenia zákona o cestnej premávke a aký vplyv by malo prípadné pozitívne zistenie na jeho trestnoprávnu zodpovednosť. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd akceptoval odvolanie okresného prokurátora a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

V novom konaní bude potrebné, aby okresný súd doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vo veci rozhodol v súlade so zákonom, pričom je potrebné sa dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Prípadne poskytnuté znalecké doplnenie bude musieť súd vyhodnotiť v kontexte ostatných dôkazov, a následne, po ich riadnom vyhodnotení, vo vzájomných súvislostiach všetkých vykonaných dôkazov bude možné rozhodnúť, či je obžalovaný trestnoprávne zodpovedný tak, ako je uvedené v podanej obžalobe.“

Krajský súd po opätovnom rozhodnutí okresného súdu a po podaní odvolania zo strany obžalovaného zistil, že okresný súd po vrátení veci na nové konanie vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým uznal obžalovaného vinného v zhode s podanou obžalobou.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovným spôsobom (citácia):

K otázke viny obžalovaného:

„Na základe takto vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Obžalovaného okrem vlastnej výpovede usvedčujú výpovede poškodených, svedkov, zápisnica o ohliadke miesta činu, záznam z dopravnej nehody a znalecký posudok znalca z odboru cestnej dopravy, ktoré dôkazy sú rozvedené vyššie v texte rozsudku.

Obžalovaný od začiatku konania nepopieral, že sa skutok stal tak, ako je opísaný v skutkovej vete výroku o vine. Nespochybňoval ani následky, ktoré vznikli predovšetkým v podobe ujmy na zdraví manželov Vangelovcov, ale aj škody na majetku a pred súdom opakovane vyjadril ľútosť nad touto nehodou. Už v prípravnom konaní (prvý krát už v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) ale tvrdil, že v kritickom čase z dôvodu náhlejšej zdravotnej indispozície spojenej so stratou vedomia neovládal svoje konanie, nevnímal okolnosti a nemohol rozpoznať nebezpečnosť svojho konania, preto sa necíti byť vinný. Na uvedenom tvrdení zotrval aj v konaní pred súdom.

Znalec Ing. Svetlík ako technickú príčinu vzniku dopravnej nehody ustálil nesprávnu techniku jazdy obžalovaného, ktorý z nezisteného dôvodu vykonal rozjazd s vozidlom, narazil do pred ním stojaceho vozidla Jeep Cherokee a následne prerazil oceľovú trubkovú zábranu oddeľujúcu priestor pravého chodníka a prístupovej komunikácie ku škole a vytvoril poškodeným, kráčajúcim v tom čase po chodníku, kolíziu situáciu. Vozidlo obžalovaného malo automatickú prevodovku. Poškodení nemali možnosť zrážke zabrániť, nakoľko sa vozidlo obžalovaného z polohy, kedy ho mali poškodení možnosť spozorovať, presunulo do polohy zrážky počas ich reakčnej doby. Tieto závery nakoniec nespochybňoval ani samotný obžalovaný. Súd tak o technickej príčine dopravnej nehody nemal žiadne pochybnosti.

Výpoveďou tak obžalovaného ako aj svedkov V. a U. mal súd za preukázané, že vozidlo obžalovaného malo po zastavení na chodníku pred školou motor stále v chode, stálo tam cca. 1 minútu. Obžalovaný netvrdil, že by po zastavení uviedol vozidlo do parkovacieho režimu, je preto pravdepodobné, že po celý ten čas len stál na pedáli prevádzkovej brzdy. Na opätovný rozjazd vozidla s automatickou prevodovkou tak stačilo, aby dal dole pravú nohu z brzdového pedálu (variant A posudku), k čomu malo podľa obhajoby dôjsť v stave jeho bezvedomia spojeného so stratou nervovo-svalovej koordinácie.

Avšak znalec Ing. Svetlík v posudku ako aj pri výsluchu uviedol, že vozidlo obžalovaného sa v úseku od rozjazdu po náraz do stojaceho vozidla Jeep Cherokee pohybovalo so zrýchľovaním zodpovedajúcim zošliapnutiu pedálu akceleračného v hodnote 40% až 60% a v ďalšom úseku - po výjazde zo zrážky s vozidlom Jeep Cherokee až do konca zanechávania zadokumentovaných drecích stôp, čo bol úsek cca 11 metrov, počas ktorého došlo aj k nárazu do poškodených - sa pohybovalo so zrýchľovaním zodpovedajúcim zošliapnutiu pedálu akceleračného v hodnote cca 90 %.

Kľúčovou otázkou preto bolo, či vozidlo obžalovaného mohlo takto prudko akcelerovať aj v stave údajného bezvedomia obžalovaného. Odpoveď na uvedenú otázku je negatívna, teda nemohlo. Znalec MUDr. Daxner, ako aj konzultant MUDr. V., zhodne uviedli, že v stave bezvedomia by obžalovaný určite nezošliapol pedál akcelerátora, nakoľko jeho nervovo-svalová koordinácia by vtedy bola nulová. Inak povedané, na takúto prudkú akceleráciu vozidla obžalovaného bol nevyhnutný koordinovaný pohyb pravej nohy obžalovaného vedúci k stlačeniu plynového pedálu, ktorý pohyb by v stave jeho bezvedomia nebol možný.

To platí nielen pre obhajobou tvrdený variant A, pri ktorom znalec Ing. Svetlík navyše vylúčil, že na takýto prudký rozjazd by stačilo obžalovanému len dať dole nohu z prevádzkovej brzdy (vtedy podľa znalca ide auto len pomaličky dopredu), ale aj pre zvyšné dva varianty, lebo tie okrem pohybu nohy obžalovaného predpokladali aj vedomé pohyby ruky. Z uvedeného je preto zrejmé, že na všetky tri varianty uvedenia vozidla obžalovaného v inkriminovaný čas do pohybu boli nutné úkony, ktoré nemohol obžalovaný robiť v stave bezvedomia.

Variant, podľa ktorého obžalovanému v stave bezvedomia „samovoľne“ skĺzla noha práve na pedál akcelerátora a vlastnou váhou (nohy, chodidla) ho zatlačila, znalec Ing. Svetlík označil za nepravdepodobný predpokladajúc, že na stlačenie pedálu akcelerátora bude potrebná väčšia sila než len vlastná váha nohy, keďže pružina pedálu kladie odpor. Teoreticky by to možné bolo, no v praxi to môže potvrdiť len vyšetrovací pokus, na ktorý by bolo potrebné jednak vozidlo, ktorým k nehode došlo, ako aj súčinnosť obžalovaného.

Vyšetrovací pokus nepovažoval súd za potrebný, vzhľadom na ostatné vo veci vykonané dôkazy. Otázny by bol aj praktický význam takého pokusu, keď auto medzičasom zmenilo majiteľa a zostalo používaním o 5 rokov, kedy pedál akcelerátora môže aktuálne klásť úplne iný odpor ako v čase nehody. Taký pokus by bolo namieste realizovať ihneď po nehode.

Otázkou na lekára podľa znalca je, či môže byť noha počas bezvedomia v tak pevnom stave, aby zatlačila na pedál akcelerátora, či sa napr. pri ochabnutí svalstva neohne v kolene. Na túto otázku odpovedal znalec MUDr. Daxner negatívne, podľa neho je vylúčené, aby v stave bezvedomia vlastnou váhou nohy (chodidla) došlo k takémuto zatlačeniu pedála akcelerátora. Bolo by to možné jedine vplyvom zotrvačných síl pri náraze pohybujúceho sa vozidla do prekážky, kedy by sa zotrvačnosťou v smere nárazu pohlo celé telo obžalovaného, teda aj jeho noha. Inak nie.

Keďže vozidlo obžalovaného už v čase rozjazdu (pred nárazom do vozidla Jeep) malo stlačený pedál akcelerátora na 40% - 60%, variant o „samovoľnom“ skĺznutí nohy na pedál akcelerátora v stave bezvedomia obžalovaného súd vylúčil. Inak povedané, už v čase rozjazdu vozidla obžalovaný nebol v bezvedomí.

Pokiaľ ide o zdravotný stav obžalovaného, je treba uviesť, že variant, podľa ktorého si obžalovaný zdravotné problémy vymyslel s cieľom vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, súd zvažoval medzi prvými, no vyhodnotil ho ako nepravdepodobný. Vychádzal z toho, že v prípade obžalovaného ide o riadneho občana, vysokoškolsky vzdelaného, netrestaného, rodinne založeného, ktorý na vlastné náklady nahradil aj časť spôsobenej škody. Nebolo preukázané, že by pred súdom klamal, či tendenčne menil výpovede. Avšak čo preukázané bolo, sú jeho zdravotné problémy pred a po skutku.

Svedok V. jasne vypovedal, že mu obžalovaný krátko po vystúpení z vozidla okrem iného uviedol „udělalo sa mi špatně“, podľa svedka pôsobil obžalovaný zmätene. Je síce pravdou, že stratu vedomia alebo celkovo zdravotné problémy ako dôvod nehody mal obžalovaný uviesť policajtom pri spisovaní zápisnice o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody (ďalej len zápisnica) resp. aj záznamu z dopravnej nehody. On však tvrdí, že tak učinil.

Inak povedané, v zápisnici nešlo o doslovnú protokoláciu vyjadrenia obžalovaného k svojmu zdravotnému stavu. Ergo sa nedá vylúčiť okolnosť, že obžalovaný stratu vedomia resp. všeobecne zdravotné problémy policajtom uviedol, no títo to nepoznačili. Podpis obžalovaného na zápisnici absentuje. Jediné, čo obžalovaný podpísal, bol náčrtok z miesta nehody, zápis o dychovej skúške a potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu. V situácii, keď obžalovaný svojim podpisom neverifikoval správnosť údajov v zápisnici, treba vychádzať z toho, že hovorí pravdu a policajtom to uvádzal, lebo opak mu prokuratúra pred súdom nepreukázala. A v podstate obdobné hodnotiace závery platia aj vo vzťahu k ďalšiemu listinnému dôkazu - záznamu z dopravnej nehody, keďže i na tomto zázname absentuje podpis obžalovaného.

Obžalovaný tiež na ďalší deň vyhľadal lekárskej ošetrovaniu, o čom je v spise potvrdenie. Pár mesiacov po skutku (február 2015) podstúpil operáciu srdca, v rámci ktorej mu bol implantovaný kardiostimulátor. Stav bezvedomia bol u neho už v minulosti, v roku 2011, čo podľa MUDr. Daxnera vyplynulo zo zdravotnej dokumentácie obžalovaného. Tiež mu implantovali viacero stentov na rozšírenie ciev.

Na podklade uvedeného bolo možné reálne predpokladať, že u neho v kritickom čase k poruche vedomia došlo.

Znalec MUDr. Daxner pripustil, že u obžalovaného vzhľadom k jeho chorobopisu mohlo prísť v kritickom čase ku kardiálnej synkope, t.j. krátkodobému bezvedomiu v dôsledku nedostatočného prekrvenia mozgu v súvislosti s poruchou srdcovej činnosti, alebo nekardiálnej synkope, t. j. krátkodobému bezvedomiu v dôsledku poruchy prekrvenia mozgu z iných, než kardiálnych príčin. Tie nekardiálne príčiny sú dnes podľa MUDr. Daxnera pravdepodobnejšie, lebo porucha vedomia bola u obžalovaného zaznamenaná aj neskôr po skutku, keď už mu bol implantovaný kardiostimulátor, kedy obžalovaný napriek tomu (predpokladajúc, že kardiostimulátor funguje) náhle odpadol a utrpel zlomeninu. Preto si znalec myslí, že tá porucha mala skôr neurologické príčiny (porucha cievneho zásobenia mozgu). Ide o tzv. mikro mozgové príhody trvajúce pár sekúnd. Obe synkopy ale majú spoločné to, že pri nich dochádza k nedokrveniu mozgu, čo spôsobuje stav bezvedomia. Prichádzajú náhle, bez predchádzajúcich varovných signálov, sú nepredvídateľné. Precítanie z tzv. mikromozgovej príhody je postupné, čím dlhšie trvá stav bezvedomia, tým dlhšie sa z neho precitá. Precitnutiu predchádza stav zmätenosti a porušenie koordinácie pohybov. Po precitnutí osoba nevie čo sa stalo, nevie, že bola v bezvedomí, spravidla nemá ani bolesti.

Tieto skutočnosti potvrdil aj MUDr. V., ktorý dodal, že precítanie trvá niekoľko sekúnd, u starších ľudí môže byť ten interval dlhší, svalová koordinácia príde skôr ako plné vedomie, čo v praxi znamená, že jednoduchý pohyb - stlačenie pedála osoba urobiť môže, aj keď si nemusí uvedomiť, čo a prečo stláča. S istotou možno tvrdiť, že v čase, kedy sa vozidlo pohlo vpred už obžalovaný v stave bezvedomia nebol. Znalci to vylúčili. V čase pred rozjazdom vozidla je možné na podklade výpovede znalca MUDr. Daxnera pripustiť ako variant pre obžalovaného priaznivejší (v zmysle základnej zásady trestného konania - v pochybnostiach v prospech obžalovaného), že obžalovaný počas státia s vozidlom na chodníku s bežiacim motorom utrpel tzv. mikromozgovú príhodu, trvajúcu pár sekúnd, počas ktorej upadol do bezvedomia, v dôsledku čoho uvoľnil tlak na brzdový pedál, čím sa vozidlo dalo pomaličky do pohybu. Vzápätí začal precitáť, pričom v stave zmätenosti pred úplným precitnutím si pomýlil brzdový pedál s pedálom akcelerátora, ktorý v snahe zastaviť vozidlo zošliapol. Následne prešiel s vozidlom počas 7,9 sekundy od rozjazdu do konečnej polohy vozidla dráhu 37,3 metra.

Tento variant podporuje aj fakt, že pokiaľ by bol obžalovaný pri vedomí, nemal by dôvod sa s vozidlom pohnúť skôr, než by do vozidla nastúpili synovcove deti, ktoré prišiel ku škole vyzdvihnúť. Mylné zošliapnutie pedálu pri plnom vedomí obžalovaného súd nepovažoval za pravdepodobný, lebo obžalovaný predmetné vozidlo s automatickou prevodovkou dokonale poznal, denne počas 4 rokov ho používal a najazdil s ním vyše 200 000 kilometrov, čo okrem obžalovaného potvrdil aj svedok Ing. Q.. Celkovo podľa vlastných slov obžalovaný za život najazdil 1,5 milióna kilometrov. Z jeho evidenčnej karty vodiča je zrejmé, že vodičské oprávnenie má od roku 1961 a v zásade ide o disciplinovaného vodiča, na čom nič nemení ani odsúdenie za trestný čin opilstva pred 32 rokmi resp. evidované sporadické menej závažné priestupky v doprave. Alkohol v krvi u neho zistený nebol.

Zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že obžalovaný sa v čase od rozjazdu vozidla po jeho zastavenie na múriku školy nachádzal v stave precítania z predchádzajúceho bezvedomia v dôsledku tzv. mikromozgovej príhody, v ktorom stave boli jeho rozpoznávacie a ovládacie znížené vo forenzne významnej miere, ktorý stav označujeme ako stav zmenšenej príčetnosti.

Zistený stav zmenšenej príčetnosti obžalovaného nevyklučuje jeho trestnú zodpovednosť, no súd bol povinný zohľadniť ho vo výroku o treste.

V tomto prípade obžalovaný ako vodič motorového vozidla porušil povinnosť venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke. Nepochybne ide o elementárnu povinnosť, ktorej porušenie má spravidla vždy za následok kolíziu spojenú s nebezpečenstvom pre ľudský život alebo zdravie. Niet preto pochyb o tom, že ide o dôležitú povinnosť ako ju má na mysli ust. § 138 písmeno h) Trestného zákona. Medzi porušením tejto dôležitej povinnosti a spôsobeným následkom je evidentná príčinná súvislosť (kauzálny nexus). Zároveň obžalovaný ako vodič porušil ďalšie dve povinnosti upravené zákonom o cestnej premávke a síce, že zastavil a stál s vozidlom na chodníku v protismere a zbytočne ponechal motor stojaceho vozidla v chode, ktorých porušenie taktiež zohralo svoju rolu.

Pokiaľ ide o zranenia opísané v skutkovej vete výroku o vine, ktoré pri dopravnej nehode utrpeli poškodení, tieto bez pochybností majú u poškodeného P. V. charakter ublíženia na zdraví a u poškodenej A. V. charakter ťažkej ujmy na zdraví. Tento zákonný znak nakoniec žiadna zo strán ani nespochybovala.

V kontexte tohto stručného právneho rozboru je zrejmé, že konanie obžalovaného naplnilo všetky zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví

podľa § 158 Trestného zákona, keďže obžalovaný poškodenej A. V. spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona a poškodenému P. V. z nedbanlivosti ublížil na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona.

Obžalovaný mal v čase skutku 77 rokov a trpel viacerými zdravotnými problémami. Podľa znalca MUDr. Daxnera v zdravotnej dokumentácii obžalovaného už bol popísaný stav jeho bezvedomia zaznamenaný v roku 2011. Obžalovaný o svojom zdravotnom stave nepochybne vedel.

Z toho možno vyvodiť, že obžalovaný si musel byť vedomý svojich zdravotných problémov, ktoré ho z vedenia vozidla jednoznačne diskvalifikujú, keď bolo len vecou náhody, kedy pre ďalšie bezvedomie nebude môcť ako vodič dodržať elementárnu povinnosť venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke. V tomto prípade sa obžalovaný bez primeraných dôvodov spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Z týchto dôvodov preto súd jeho konanie podľa § 16 písmeno a) Trestného zákona ako vedomú nedbanlivosť.

Pre posúdenie zavinenia obžalovaného je bez významu, či mal preukaz zdravotnej spôsobilosti na vedenie vozidla, resp. či bol/nebol lekárom upozornený na zákaz vedenia motorového vozidla. O svojich zdravotných problémoch vedel a takúto mieru opatrnosti bolo možné po ňom spravodlivo žiadať. Podľa názoru súdu by nedostatok zavinenia u obžalovaného bol daný len vtedy, ak by u neho k strate vedomia pred nehodou došlo po prvý krát a teda by si takého nebezpečenstva dovedy vôbec vedomý.

Na záver treba uviesť, že vyvodu trestnej zodpovednosti obžalovaného nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 odsek 2 Trestného zákona, lebo zo spôsobu vykonania činu a najmä jeho následku, ale aj okolností, za ktorých bol spáchaný a miere zavinenia obžalovaného, po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, je evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti činu bol vyšší ako nepatrný a konanie tak bolo treba definovať ako prečin. Zvlášť v situácii, keď konanie obžalovaného napĺňa kvalifikačný znak determinujúci použitie vyššej trestnej sadzby, by podľa súdu nebolo aplikačne správne konštatovať, že stupeň závažnosti spáchaného prečinu je nepatrný.

K otázke trestu:

Pri určovaní konkrétnej výmery trestu odňatia slobody obžalovanému súd obligatórne prihliadol podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. U obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a síce, že pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písmeno j) Trestného zákona). Priznaniu tejto poľahčujúcej okolnosti nebránilo evidované priestupky v doprave, lebo išlo o priestupky menšej závažnosti, ktoré u obžalovaného, ktorý má vodičské oprávnenie už veľa rokov a ročne najazdil tisíce kilometrov, nesvedčia pre záver, že by išlo o nedisciplinovaného vodiča. Obžalovanému priťažovalo, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písmeno h) Trestného zákona). Pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich nedochádza k úprave trestnej sadzby. Inak povedané, súd môže ukladať trest odňatia slobody v celom rozpätí trestnej sadzby 1 až 5 rokov.

V rámci tejto sadzby potom súd obžalovanému vymeral trest na dolnej hranici zákonného rozpätia, konkrétne vo výmere 1 rok, výkon ktorého mu podmienčne odložil, keďže trest odňatia slobody neprevyšoval dva roky a vzhľadom na osobu obžalovaného (dosiaľ netrestaného) a na okolnosti prípadu (nedbanlivostný trestný čin), bol súd toho názoru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a jeho nápravu výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Skúšobnú dobu mu súd určil na 1 rok, teda opäť na samej dolnej hranici zákonného rozpätia (1 až 5 rokov), ktorú považoval za primeranú okolnostiam prípadu aj osobe obžalovaného. Pri určovaní druhu a výmery trestu odňatia slobody v neposlednom rade zohľadnil aj zistený stav zmenšenej pričetnosti obžalovaného v čase skutku.

Obžalovaný sa dopustil trestného činu v súvislosti s vedením motorového vozidla, preto bolo namieste uložiť mu aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v cestnej premávke. Kým trest odňatia slobody mu súd z dôvodov vyššie rozvedených ukladal na samej dolnej hranici, tak trest zákazu činnosti mu súd vymeral v strede trestnej sadzby na úrovni 5 rokov zohľadňujúc pritom najmä spôsobené následky, význam porušených povinností vodiča a v neposlednom rade aj úlohu generálnej prevencie trestu v podobe ochrany ostatných účastníkov cestnej premávky.

Čo sa týka nárokov na náhradu škody, ktoré boli poškodenými riadne a v čas uplatnené, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že väčšina z uplatnených nárokov bola uhradená z povinného zmluvného poistenia vozidla, ktorým bola škoda spôsobená.

Neuhradené zostali len niektoré nároky manželov Vangelových (cestovné výdavky, lieky, časť sťaženia spoločenského uplatnenia u p. Vangelovej), s ktorými ich súd odkázal postupom podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku na civilný proces, lebo ohľadom týchto nárokov by bolo treba vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Krajský súd konštatuje, že v postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov tak, ako sú je kladené za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, tak ako je uvedené vyššie.

Možno konštatovať, že okresný súd postupoval v kontexte predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu v danej veci a riadil sa právnym názorom, ktorý vyslovil krajský súd pri predchádzajúcom rozhodovaní o odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu vydanému v tejto trestnej veci.

Po vrátení veci súd prvého stupňa doplnil dokazovanie, nanovo posúdil dôkaznú situáciu, dôkazy náležite vyhodnotil a dospel k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Odvolacie námietky obžalovaného možno zhrnúť do troch bodov a to námietky k nezmenenej dôkaznej a skutkovej situácii pri zmene rozhodnutia súdu, zlé vyhodnotenie dôkazov, a zlá právna kvalifikácia.

Ako už bolo vyššie uvedené, už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu bol vyslovený právny názor, že skutočnosti, ktoré považoval prvostupňový súd pri svojom predchádzajúcom rozhodovaní za preukázané, sa javia v rozpore so správnym hodnotením dôkazov, záver okresného súdu sa javil ako predčasný, a bolo potrebné doplniť znalecké dokazovanie. Inak povedané, krajský súd už v predchádzajúcom rozhodnutí vyslovil právny názor, že okresný súd výsledky dokazovania, teda dôkazy ako také, nevyhodnotil správne, zároveň upozornil, že v záujme spravodlivého a zákonného rozhodnutia vo veci je potrebné dokazovanie doplniť.

Nie je teda pravdou, že z ďalšieho dokazovania nevyplývajú také nové závery alebo poznatky, ktoré by umožňovali okresnému súdu rozhodnúť v absolútnom protiklade so svojím pôvodným rozhodnutím. Krajský súd upozorňuje, že záver okresného súdu o vine obžalovaného, ktorý hodnotí ako správny, nevyplýval len z doplnenia dokazovania, ale aj z dokazovania vykonaného už pred prvým prvostupňovým rozhodnutím. Zároveň je nedôvodná aj samotná odvolacia námietka k tomu, že z doplneného dokazovania nevyplývajú nové skutočnosti.

V tomto smere - reagujúc na odvolacie námietky - je opätovne potrebné upriamiť pozornosť na predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu, ktorý už vtedy upozornil, že je správna úvaha o neschopnosti spôsobia prudkého rozjazdu vozidla v stave zástavy srdca. Už vtedy krajský súd uviedol, že ak aj pripustíme, že pri strate nervovo svalovej koordinácie mohla pravá noha obžalovaného skĺznuť na pedál akcelerátora a tento vlastnou váhou pritlačiť, je zároveň vylúčený prudký rozjazd vozidla, pretože tento vyžaduje pritlačenie pedála (prudké zatlačenie), čoho - ako už bolo uvedené - ale nie je možné dosiahnuť v stave straty nervovosvalovej koordinácie. Keďže sa však znalec do prvého rozhodnutia okresného súdu vo veci vyjadril len k variante a popisu situácie a správaniu sa obžalovaného v stave straty vedomia ohľadom možného uvoľnenia brzdového pedála, nie však zosunu chodidla na pedál akcelerátora a jeho možnému zatlačeniu, bolo potrebné znalca dopytovať k týmto otázkam a následne sa s výsledkami doplneného dokazovania vysporiadať.

Ako správne uviedol okresný súd v napadnutom rozhodnutí, znalci MUDr. Daxner, ako aj konzultant MUDr. V. v rámci doplneného dokazovania sa zhodne vyjadrili, že v stave bezvedomia by obžalovaný určite nezošliapol pedál akcelerátora, nakoľko jeho nervovo-svalová koordinácia by vtedy bola nulová. Inak povedané, na takúto prudkú akceleráciu vozidla obžalovaného bol nevyhnutný koordinovaný pohyb pravej nohy obžalovaného vedúci k stlačeniu plynového pedálu, ktorý pohyb by v stave jeho bezvedomia nebol možný, rovnako znalec Ing. Svetlík vylúčil, že na takúto prudký rozjazd by stačilo obžalovanému len dať dole nohu z prevádzkovej brzdy (vtedy podľa znalca ide auto len pomaličky dopredu).

Variant, podľa ktorého obžalovanému v stave bezvedomia „samovoľne“ skĺzla noha práve na pedál akcelerátora a vlastnou váhou (nohy, chodidla) ho zatlačila, znalec Ing. Svetlík teda označil za nepravdepodobný predpokladajúc, že na stlačenie pedálu akcelerátora bude potrebná väčšia sila než len vlastná váha nohy, keďže pružina pedálu kladie odpor.

Odvolacia námietka obhajoby, že nie je zrejmé ako mohol súd prísť k záveru, že v čase, kedy sa vozidlo pohlo vpred, už v stave bezvedomia obžalovaný nebol, nie je teda namieste. Okresný súd sa touto

otázkou dôsledne zaoberal a závery ku ktorým dospel vyplývajú z vykonaného dokazovania, sú s ním v zhode.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia doslova uviedol, že na otázku, či môže byť noha počas bezvedomia v tak pevnom stave, aby zatlačila na pedál akcelerátora, či sa napr. pri ochabnutí svalstva neohne v kolene, odpovedal znalec MUDr. Daxner negatívne, podľa neho je vylúčené, aby v stave bezvedomia vlastnou váhou nohy (chodidla) došlo k takému zatlačeniu pedála akcelerátora. Bolo by to možné jedine vplyvom zotrvačných síl pri náraze pohybujúceho sa vozidla do prekážky, kedy by sa zotrvačnosťou v smere nárazu pohlo celé telo obžalovaného, teda aj jeho noha. Inak nie.

A následne okresný súd pokračoval v správnej úvahe, že keďže vozidlo obžalovaného už v čase rozjazdu (pred nárazom do vozidla Jeep) malo stlačený pedál akcelerátora na 40% - 60%, variant o „samovoľnom“ sklúznutí nohy na pedál akcelerátora v stave bezvedomia obžalovaného súd vylúčil. Inak povedané, už v čase rozjazdu vozidla obžalovaný nebol v bezvedomí.

K ďalším, v odvolaní vymenovaným námietkam krajský súd uvádza, že tieto nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine obžalovaného. V neposlednom rade si treba uvedomiť, že obhajobou navodzovaný stav pochybností o vine obžalovaného, sa vo svojej podstate dotýka otázky vznesenej „obranou“ obžalovaného, jej závažnosti, resp. toho či je táto spôsobilá spochybniť vinu obžalovaného, vylúčiť ju. Obrana obžalovaného (v neposlednom rade krajský súd podotýka, že bola obžalovaným prednesená až v konaní pred súdom, pretože v prípravnom konaní obžalovaný neuvádzal okolnosti svojho zdravotného stavu, len to, že si na nič nespomína, čo sa malo stať) spočíva v tom, že poukazuje na okolnosti vylučujúce jeho trestnú zodpovednosť, konkrétne na nepríčetnosť.

Je pravdou, že v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného, uvedené pravidlo sa však týka len skutkových zistení. V danom prípade sa nejedná o situáciu, že by skutkový stav veci nebol bez dôvodných pochybností zistení, teda že by nebolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť.

Pred súdom obžalovaným prednesené, znaleckými posudkami a ďalšími dôkazmi skúmané okolnosti jeho zdravotného stavu nevyvolali takú situáciu, ergo nepriniesli taký jednoznačný záver, že by zostali dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného.

Obrana obžalovaného nespochybnila závery o jeho vine (resp. o otázke jeho možnej nepríčetnosti) v tej miere, že by bolo potrebné obžalovaného od obžaloby oslobodiť. Pochybnosti na ktoré obžalovaný poukazuje, sa týkajú toho, že zistenia znalcov v kombinácii s okolnosťami dopravnej nehody nevedú k jednoznačnému záveru. Krajský súd však opätovne upozorňuje, že spochybnená zostáva nie otázka viny obžalovaného, ale obrana obžalovaného, ktorá smerovala k preukázaniu takého zdravotného stavu, takej okolnosti, ktorá mala vylúčiť trestnú zodpovednosť obžalovaného.

Keďže všetky dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku. Okresný súd sa vysporiadal a logicky a právne konformne odôvodnil, prečo dospel k záveru o vine obžalovaného, a vysporiadal sa s obhajobou obžalovaného, ktorá v podstate v tej istej podobe, ako bola prezentovaná už v konaní pred súdom, bola vyjadrená aj v odvolaní obžalovaného. Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané len v prospech obžalovaného, krajský súd sa nebude bližšie vyjadrovať k záveru okresného súdu o zistenom stave zmenšenej príčetnosti, tento záver si však osvojuje a na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v tomto smere poukazuje. Rovnako tak sa okresný súd správne a v dostatočnom rozsahu vysporiadal aj s otázkou vedomosti obžalovaného o svojich zdravotných problémoch a z toho vyplývajúcej zodpovednosti za rozhodnutie viesť naďalej motorové vozidlo.

Okresný súd správne postupoval aj pri úvahách o druhu a výmere trestu obžalovanému a uložil tomuto trest, ktorý zodpovedá všetkým zásadám pre ukládanie trestu, rovnako tak aj správne je aj rozhodnutie o nárokoch poškodených na náhradu škody.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.